

at 20 Kroner om Maanedebn skulde være en saadan Belfærdssag for dem, at de absolut vilde komme til at sulte, naar de ikke fik dem. Men jeg skal gjentage, at jeg tror, at de Herrer have selv ikke saa lidt Skyld i, at der reises Modstand imod et saadant Lønningstillæg, dels paa Grund af, at de begynde at tale om Svæb, men ogsaa og fornemmelig paa Grund af, at Forslagets Vedtagelse er en Hindring for Lønningslovenes Revision. Naar det stadigt ved Lønningslovenes Revision bliver sagt: Kunne vi ikke faae forhøiede Lønninger, saa ville vi ingen Revision have, saa vil jeg dertil bemærke, at det jo ikke er de Herrer's Skyld, der have stillet det Forslag, som nu foreligger, og ligeledes heller ikke Regjeringens Skyld, at vi have faaet disse Revisionsbestemmelser indsatte. Nei, de ere komne fra en ganske anden Side; det er Venstre i Rigsdagen, som har villet have disse ulykkelige Lønningsrevisioner. Jeg haaber, at vi for Fremtiden skulle komme bort fra at faae en Revisionsbestemmelse sat ind i nogen som helst Lønningslov, men det er ganske sikkert, at de, som det skyldes, at Revisionsparagraferne ere komne ind i vore nuværende Lønningslove, ikke er dem, som sværme for de høie Lønninger, og vi havde ganske andre Hensigter med Lønningsrevisionen end de Herrer (Hør!). Altsaa det, at vi have Revisionsparagrafer i Lønningslovene, tjener ikke til Forsvar for forhøiede Lønninger, og som sagt, dersom Landsthingets Modstand imod, hvad der nu foreligger, skulde føre til, at Ingen fik Noget, saa maa de Herrer bære Ansvar for det.

Formanden: Det forekommer mig ikke, at der er nogen virkelig Forbindelse imellem det Lovforslag, som det ærede Medlem berørte, nemlig Lovforslaget om en Forandring i Hærsloven med Hensyn til Leirpølser for indeværende Aar, og nærværende Lovforslag, og jeg maa derfor bede om, at man ikke under Sagens videre Forhandling kommer ind paa en saadan Sammenstilling. Naar iøvrigt det ærede Medlem i sit Foredrag — hvad ogsaa har været Tilfældet med tidligere ærede Talere idag — kom noget mere ind paa, hvad der ikke ret egentlig hører hjemme under en Sags 2den Behandling, men snarere under dens 1ste Behandling, saa vil jeg ikke gjøre nogen Erindring derimod under de forhaandenværende Omstændig-

heder, og navnlig ikke fordi denne Sags 1ste Behandling i Lørdags jo foretoges med en extraordinær kort Frist, saa at det altsaa maa undskyldes, at ærede Medlemmer ikke have været saa fuldstændig forberedte; men jeg haaber, at man nu i Sagens Interesse vil undgaa at komme for langt bort fra, hvad det egentlig gjælder om.

Fallesen: Jeg har forlangt Ordet i Anledning af en Yttring af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Det ærede Medlem yttrede — deri har han fuldkommen Ret —, at man behøver ikke at dø af Sult, naar man har 2,500 Kr. om Aaret, og at man kan sætte Læring efter Næring. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt, at, har man ikke Lust til at være Embedsmand, kan man lade det være. Men det ærede Medlem glemmer, at her er ikke Tale om de enkelte Individer, men her er Tale om Embedsstanden i sin Helhed som Institution. Det er den, som de, der i saa Henseende stemme med mig, og som jeg tillader mig at regne som mine Venner, det er den, de holde paa; de holde paa Embedsstanden som Helhed. De have en klar Erkendelse af, at det er overordentlig uheldigt for vort Land, dersom de gode Kræfter skulde gaa bort fra Embedsstanden. Historien har lært os Alle, at der ikke eksisterer noget Land med en tarvelig Embedsstand, uden alt det lider af en ikke ringe Grad af Svækkelse. Det er en stor Svaghed for et Land at have en uheldig Embedsstand, og det er en stor Styrke for et Land at have en dygtig Embedsstand. Det er det, man ikke maa glemme, naar der er Tale om Embedslønninger.

Jeg sætter Pris paa at samtale med unge Mennester, som ere dannede og ere gode Hoveder — selvsølgelig sætter jeg ogsaa Pris paa at tale med ældre gode Hoveder — med unge Mænd taler jeg meget ofte, jeg slutter mig gjerne til Ungdommen. Det er maaske noget egoistisk; man ser derved ligesom ind i Fremtiden; man faar noget Mere at vide, end man ellers vilde gjøre; thi det er, som bekendt, de Unge, som raabe for Fremtiden, og som bestemme dens Indhold. Ved at samtale med unge Mennester har jeg faaet den Erfaring — naar det er virkelig dygtige, dannede og begavede unge Mænd —, at det, de sidst ville være, er at være Embedsmænd.